

vrienden. Een zielefoltering, waar Paulus, met zijn rechtschappen karakter en hoogst gevoelige natuur, nameloos onder geleden heeft, en waardoor hij, zijn leven lang, is gegriefd en gekrenkt.

In dit opzicht doet Paulus ons denken aan David. Zooals David's psalmen vol zijn van bittere klachten over miskenning en verguizing en laster, zoo ook Paulus' brieven. Als een kind was Paulus dankbaar voor liefde en sympathie. Als een kind heeft hij geleden onder ieder onvriendelijk woord, onder iedere onrechtvaardige bejegening. En als een gedurige slagregen zijn zij op hem aangevallen.

Van dit hoogst pijnlijke zielelijden is Paulus zeker wel het allerzwaarst gevallen: de ontrouw zijner vrienden. Het verlaten, zelfs tegengestaan worden door hen, die zijn wapenbroeders en mede-arbeiders waren.

Zelfs een Apostel als Petrus heeft hij te Antiochië, in 't midden der gemeente, openlijk moeten bestraffen.

Zijn mede-arbeider Markus is hem ontrouw geworden.

Barnabas, van zijn vrienden de oudste en beste, heeft hem in bitterheid verlaten.

Zijn mede-arbeider Demas had „de tegenwoordige wereld liefgekregen.”¹⁾

En op 't einde van Paulus' leven in de gevangenis te Rome, met zijn doodvonnis voor oogen, klinkt het bijna als een snik in den laatsten brief, dien wij van Paulus hebben, den tweeden brief aan Timotheüs: „In mijne eerste verantwoording (voor den rechter van Rome n.l.) is niemand bij mij geweest, maar zij hebben mij allen verlaten. Het worde hun niet toegerekend.”²⁾

Zóó, en zóóveel, heeft Paulus moeten lijden, om zijn levenstaak te kunnen volbrengen.

En nu begrijpen wij den diepen zin van die Goddelijke woorden:

„Ik zal hem toonen, hoeveel hij lijden moet om Mijnen Naam.”

(Wordt vervolgd.)

H. S. S. K.

¹⁾ 2 Tim. 4 : 10. ²⁾ 2 Tim. 4 : 16.

EEN SOEMBANEESCH BRUIDSPAAR.

Een trouwplechtigheid heeft in ons goede vaderland steeds veel bekijks. Ieder wil het bruidspaar eens even zien en het is daarbij vooral de bruid, die het middelpunt van aller aandacht is.

Nog meer zou dit het geval zijn, indien er ten uwent eens een Soembaneesche trouwplechtigheid plaats had.

Gij weet allen, waar het eiland Soemba ligt. Het is een der vele kleine eilanden, die in het verlengde van Java liggen.

Laat mij u eens vertellen hoe men op Soemba gewoon is een huwelijk te sluiten.

Aan het sluiten van een huwelijk is daar heel wat vast.

Heeft een jongmensch plan om te huwen, dan wordt hiervan dadelijk kennis gegeven aan den radja. Deze kennisgeving staat gelijk met het vragen van toestemming en gaat gepaard met het aanbieden van geschenken. De radja heeft in huwelijkszaken heel wat te vertellen. Daarbij is hij doorgaans zeer hebzuchtig, zoodat hij niet spoedig tot een besluit komt. Telkens ontvangt hij daarom weer boden van den trouwlustigen jongen man, om zijn toestemming te vragen en tevens weer enkele geschenken te brengen.

Zoo weet men dus de familie van den jongen man reeds bij den aanvang van de huwelijkszaken te plukken. Terwijl de radja de zaak in beraad heeft, wordt er door de ouders van den man onderhandeld met de ouders van de uitverkorene.

Geven de ouders van het meisje bereids hun toestemming, dan wordt de bespreking over den bruidsschat geopend.

Zooals men begrijpt, wordt het huwelijk op Soemba als een soort van handelszaak beschouwd.

De bruid moet voor een vaak hooge som van de ouders worden gekocht. Dikwijls legt haar familie aan den toekomstigen bruidegom met opzet allerlei moeilijkheden in den weg, om daardoor den bruidsschat te verhoogen. Toch heeft men ook bij het bepalen van den bruidsschat een maatstaf; als regel toch geldt, dat een meisje evenveel moet opbrengen als haar moeder gekost heeft.

Deze wijze van uithuwelijken is echter meest bij de meergegoede Soembaneezen in zwang. Zij toch zijn in staat om den vrij hoogen bruidsschat te betalen.

Kan de familie van den jongen man den bruidsschat niet geheel voldoen, dan wordt een accord getroffen. De jongeling biedt aan, te betalen wat hij kan en vervolgens na het sluiten van het huwelijk bij zijn schoonouders te gaan inwonen en voor hen te werken, totdat de rest van den bruidsschat is aanverdiend.

Zoo handelt men gewoonlijk onder de minder goeuden.

Is er vrees voor een weigering of ontbreekt het aan het noodige geld, dan gebeurt het ook vaak, dat de jonge man, met behulp van zijn vrienden zijn aanstaande vrouw tracht te schaken. Gelukt dit, dan voert hij haar naar het huis zijner ouders en de huwelijks giften worden dan later geregeld.

Een Soembaneesch bruidspaar.

201

Een schaking heeft er ook wel plaats wanneer zich voor èèn bruid twee candidaat-bruidegoms melden.

blijft daardoor ook met den medeminnaar op goeden voet leven. Deze steelt uit wraak een paar paarden van den gelukkige, maar schikt zich na

EEN SOEMBANEESCH BRUIDSPAAR.

De vader van zulk een begeerd bruidje is in dat geval blij, als zijn dochter wordt geschaakt; hij

die wraakoefening geduldig in zijn lot, omdat gedane zaken nu eenmaal geen keer nemen.

Een Soembaneesche bruiloft gaat met veel plechtigheden gepaard.

Als de gewichtige dag is aangebroken, verlaten een aantal vrienden van den bruidegom te paard hun dorpje, om het bruidje te halen.

De bruidegom vergezelt den stoet niet; hij moet thuis blijven en mag zich zelfs dagen lang niet vertoonen.

Dicht bij het dorp, waar de bruid woont, ontmoet het gezelschap drie afgevaardigden van de bruid.

Zij rijden met de drie mannen mee en gaan het dorp in. De drie afgevaardigden treden nu de woning van de ouders der bruid binnen.

In de donkere ruimte bevinden zich de vader en de bruid. De laatste is gekleed in een donker, lang ahangend gewaad, een product van de weefkunst der Soembaneesche vrouwen. Voor 't overige is zij zeer eenvoudig versierd: twee korallen armbanden om hare polsen en een soort van kam in het haar, dat is alles.

De vader ontvangt de drie makelaars en begint met hen te onderhandelen. Eenigen tijd later vertrekken zij, om dadelijk daarop terug te keeren met een gouden oorhanger, een paar dukaten en een langen gouden ketting.

Weer beginnen de onderhandelingen en weer gaan de makelaars heen, om met gevulde handen terug te keeren. Dit herhaalt zich enkele malen, totdat de makelaars eindelijk bij het wachtende gezelschap komen met de blijde tijding, dat de bruid mag worden gehaald.

De bruid, die geheel gesluierd is, wordt nu omringd door een aantal vrouwen, die haar weenend omringen en een treurlied zingen ten afscheid.

Eenige oogenblikken later stormen de afgezanten van den bruidegom binnen, om zich van de bruid meester te maken.

Dit gaat echter niet gemakkelijk.

De weenende vrouwen schijnen plotseling te veranderen in furies. Als woedenden vallen zij op de mannen aan, sleepen de bruid achteruit en beginnen zelfs klappen uit te deelen. Zoodra zij zien, dat de mannen de overhand krijgen beginnen zij hen met water en karbouwendrek te werpen.

De mannen echter winnen den strijd en voeren de bruid triumfantelijk naar buiten.

Heel deze strijd is echter slechts een spiegelgevecht geweest. De vrouwen hebben alleen tegenstand geboden, om aan de beschermgoden van deze kampong den indruk te geven, dat men niet dan door overmacht een lid der familie naar elders laat vertrekken.

Zoo poogt het arme heidendom zijn eigen goden te bedriegen.

Intusschen is de bruid buiten het dorp gebracht.

De mannen springen te paard; één der ruiters neemt de bruid achter zich en nu rent het gezelschap in volle vaart naar het dorp van den bruidegom.

Om de bruid bekommert men zich op dezen rit in het geheel niet.

Voor de woning van den bruidegom houdt de stoet stil. De bruid wordt binnengeleid, omstuwd door al de vrouwelijke bewoners van het dorp, want nu zal de sluier van de bruid worden opgelicht en ieder zal in de gelegenheid zijn de schoonheid van de nieuwe bewoonster te roemen.

Als dit gebeurd is, dragen de vrouwen de bruid naar buiten en beginnen zij elkander te wasschen, d.w.z. elkander met karbouwendrek en ander vuil zooveel mogelijk te bezoedelen.

Daarna nemen de feestelijkheden, die dagen duren, een aanvang. Er wordt een varken geroosterd en opgegeten. Verder slacht men een paar buffels, die eveneens worden verorberd.

De bruidegom moet zich gedurende al die dagen schuil houden en pas, als het feest is afgelopen, mag hij de bruid, die nu zijn vrouw is, tot zich nemen. Hij vertoont zich aan haar in volle wapenrusting: dat is zijn feestgewaad.

Zoo treden zij nu het huwelijksleven in.

Doorgaans brengt dit aan beide echtelieden weinig huwelijksgeluk. De meeste Soembaneezen toch behandelen hun vrouwen meer als een slavin dan als een gade.

Ook knaagt de zonde van veelwijverij aan den wortel van het huwelijksgeluk, en gelijken tred daarmee houdt de onzedelijkheid, die in de allergrofste vormen hoogtij viert.

In de ijzeren boeien van de ontucht houdt Satan dit volk gebonden en alleen de hamer van Gods Woord is bij machte, deze boeien te verbrijzelen.

Eerst als die stuk geslagen zijn, kan voor Soemba de dageraad van een beteren dag aanlichten en zal ook onder de Soembaneezen het huwelijk tusschen man en vrouw afschaduwing zijn van de gemeenschap tusschen Christus en Zijn gemeente.

Dan ook zullen tevens de arme dochters van Soemba teruggekeerd zijn tot „de eerepositie der vrouw.”

P. DE ZEEUW J.Gzn.

